

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 100
(enero de 2019)

Las tareas de construcción
de la IV Internacional
tras el Consejo General
del 4-6 de diciembre de 2018

Calendario 2019 - Reserva tu ejemplar

Madrid: les raons de tanta candidatura d'esquerra

Ja sabem que a les enquestes no cal fer-los molt cas. Totes les últimes previsions han estat fracassos rotunds. Però no fa falta ser molt llest per a saber que en la Comunitat de Madrid la cosa està igualada. Fa uns anys l'esquerra va guanyar per un escó, però l'escàndol de dos trànsfuges del PSOE va obligar a repetir les eleccions i va permetre a la corrupta Esperanza Aguirre presidir la Comunitat de Madrid (CAM).

Posteriorment, fa quatre anys, la dreta va guanyar un altra vegada per un diputat.

La candidatura d'IU amb 130.000 vots es va quedar sense representació per l'antidemocràtic requisit de tenir un 5%. A aquests 130.000 vots li haurien de correspondre 6 diputats o més que haguessin donat la victòria a l'esquerra.

En aquesta derrota va contribuir la direcció d'IU que, enfrontada a la qual llavors era la seva federació madrilenya, va apostar per donar suport a Podemos, d'una forma vetllada.

Així la candidatura de Luis García Montero, abans en IU i ara encarregat de l'Institut Cervantes i soci de Llamazares en Actua, va contribuir a una nova derrota de l'esquerra.

En 2019, una altra vegada la divisió?

Ara es dona un escenari inèdit. Podemos s'ha dividit. Errejón va trencar amb Iglesias fa uns mesos el que no té perquè restar vots ja que la divisió interna era tan gran que entre ells ja havia més enfrontaments que col·laboració.

Però ara apareix Llamazares, que acaba de trencar amb la Federació d'IU per a presentar-se a totes les eleccions, menys a l'Ajuntament de Madrid on Carmena ha ofert un lloc al polèmic jutge Garzón.

Això sí, apareix com una autèntica maniobra de divisió perquè, encara que Llamazares diu buscar el vot dels abstencionistes, el que ofereix és molt més del mateix i res que pugui il·lusionar a ningú. Un espai entre IU i PSOE que no és l'espai de la gent desanimada. Més aviat sembla un pas previ a integrar-se en el PSOE o amb Mes MADRID.

IU, es divideix a Madrid

Al mateix temps IU ha anunciat que no concorrerà amb Podemos a les eleccions a la Comunitat de Madrid. Per a més INRI, a l'Ajuntament de Madrid, Podemos ha estat exclosa per Carmena, i tampoc aquí presenten candidatura els de Pablo Iglesias.

L'explicació d'IU Madrid, és que les "bases" han rebutjat l'acord.

Dels 2000 militants i 5000 simpatitzants que diu tenir IU a Madrid han participat segons les seves dades una mica més de 2000. D'ells el 60% contra l'acord al qual havien arribat les direccions estatals d'IU i Podemos. Una baralla del PCE de Madrid, amb el PCE estatal. Una derrota per a Alberto Garzón, que es troba ara en una situació incòmoda. I IU de Madrid en una situació rocambolesca, ja que van en uns llocs amb Podemos i en altres sols i en uns altres contra Podemos.

El moviment *Madrid en peus* no sembla haver agrupat gent més enllà dels militants de PCE i anticapitalistes. En trencar-se IU, Maurici Valent, que anava de candidat a l'alcaldia de Madrid ha dimitit, les expectatives de vot d'IU són doncs baixes i es possible que no tregui representació ni a la Comunitat ni a l'Ajuntament de Madrid, però a més de perdre's els vots hi ha un halo de decepció bastant gran.

El PSOE també amb problemes interns

Entre els despropòsits no es queda a la saga el PSOE. Fa temps que les contínues crisis de la federació madrilenya han fet d'aquesta federació una font de disgustos per als socialistes. En les passades eleccions municipals van treure un resultat vergonyós. 15% dels vots. Ara les pot anar pitjor a pesar que en l'àmbit estatal hi ha un avanç del PSOE. I és que la llarga mà de l'aparell federal i els seus respectius secretaris generals d'aquests últims anys han furgat més en els problemes que una altra cosa.

Ja Sánchez en el seu anterior mandat, quan era més pròxim a Susana Díaz, va destituir el secretari general de Madrid (Tomàs Gómez) i va posar com a candidat a la CAM a Gabilondo.

Ara, encara que sigui secretari general amb altres suports diferents, Pedro

Sánchez ha tret el seu dit per a posar com a candidat a un entrenador de bàsquet aliè a la política i que va fer unes declaracions en TV no fa molt dient que preferia a Rajoy abans que a Zapatero. (Pepu Hernández).

Hi ha hagut primàries, amb baixa participació, i Pedro Sánchez va presentar públicament a Pepu, en una demostració de parcialitat injusta i innecessària, perquè podria haver-se evitat les primàries si volia imposar al seu candidat. Alhora en la Comunitat de Madrid l'exalcalde de Fuenlabrada, un feu socialista des de sempre, ha dimitit de les llistes, en les quals li oferien anar el 38, per a demostrar el seu rebuig al qual des de Fuenlabrada assenyalen com un menyspreu i una conseqüència de no haver donat suport a Pepu Hernández i sí haver-ho fet amb Manuel de la Rocha candidat d'Esquerra Socialista en les primàries. En fi, tot un panorama descoratjador, en el qual el debat sobre programa o projecte està absent. Més aviat una baralla de llocs, que també té el seu rerefons polític, però de llocs al cap i a la fi.

Així tenim:

- **Ajuntament de Madrid**, Carmena i Errejón junts. S'integra Actua. Podemos no es presenta, IU i Anticapitalistes presenten una llista.

- **Comunitat de Madrid**, Podem por un costat, Més Madrid (Errejón) per altra, IU i Anticapitalistes (el diuen "Madrid en peus") per altra i Actua dona suport a Errejón

- **Europees**, Podem pel seu costat. Errejón dona suport, sense implicar-se en la campanya a Podemos. Actua es presenta en el projecte europeu de Varufakis. Aquí IU si va amb Podemos a més dels Anticapitalistes.

- **Per a les generals**, Podemos es presenta amb IU. Errejón dona suport a Podemos, encara que no farà campanya, i Actua presenta llista.

Una greu amenaça

Aquest enfrontament, que per a la majoria apareix com una mera qüestió de d'agafar cadires, té un rerefons polític. El balanç d'aquests anys demostra que no es poden utilitzar les institucions del règim, en aquest cas ajuntaments i comunitats aplicant les lleis del règim com

la d'administració local, al servei de la majoria. La disputa per veure qui és més bon i honest gestor només serveix per a enfrontar-se a les reivindicacions de la majoria treballadora i popular. Perquè no es tracta de veure qui retalla "millor" ni qui gestiona més la misèria sinó de veure com ajudem a posar fi a les retallades i les imposicions.

Cal dir que, encara que no siguem partidaris de l'Estat de les autonomies, perquè defensem la Unió de Repúbliques, aquestes eleccions són importants.

Les autonomies van ser creades per a evitar el dret de les nacions a l'autodeterminació en la famosa fórmula del café per a tot de l'època d'Adolfo Suárez. En comptes de buscar la fraternitat dels pobles ha servit per a enfrontaments

múltiples entre ells en la competència pels recursos escassos. Una fórmula per a aplicar les retallades regió a regió. El pressupost de la Comunitat de Madrid és de 20.000 milions d'euros. D'aquí depenen la sanitat, l'educació i tantes despeses socials. En la CAM els diferents governs del PP han saquejat els comptes i serveis públics. Han deteriorat la sanitat al mateix temps que han augmentat el destinat a sanitat privada. Han fet el mateix amb l'educació. Madrid parteix sempre amb una gran desavantatge. A Madrid resideix la major part de l'aparell d'Estat. No diem que tots els jutges, policies, guàrdia civils i alts funcionaris i militars són de dretes, però la gran majoria sí.

Han aparegut dades i enquestes en aquestes últimes dates d'associacions de militars, jutges i policies franquistes. No parlem de petits grups. Són la demostració que el franquisme va quedar ficat en les institucions fins als ossos. En Madrid resideixen molts directius de les grans empreses, representants de lobbies i organismes internacionals. Això no només passa en aquestes eleccions, però demostra que a Madrid hauria d'haver-hi un esforç suplementari per la unitat, ja que hi ha un plus de presència de l'aparell de l'estat.

Perquè guanyi l'esquerra es necessita un esforç suplementari. Acabar amb aquestes polítiques exigeix d'un esforç. Però la crisi de l'esquerra i els interessos espuris, la lluita per les cadires, pot fer que es faciliti un govern, segurament més de dretes, perquè pot dependre dels nous franquistes de Vox. Aquesta situació s'estén a altres municipis, com el de Getafe, en el qual de la llista d'Ara Getafe han sortit ara cinc llistes per a les municipals.

La unitat necessària

Òbviament no confiem que en el terreny electoral se solucionaran els problemes dels treballadors i els pobles. I més quan les polítiques que es prometen són respectuoses amb la Constitució, la Unió Europea i els seus tractats i mandats. I especialment amb l'«aus-teritat» (és dir, amb les retallades) afavorida des de Brussel·les i consagrada en els «sostres de despesa» i les lleis d'estabilitat pressupostària, que tots respecten.

La divisió de les "esquerres" no obeeix a cap debat polític. No oblidem que l'únic motiu de la ruptura de Carmena amb Podemos es que ella volia imposar tots i cadascun dels membres de la seva llista. La decisió de Errejón de presentar la seva pròpia llista a la Comunitat amb els seguidors de Carmena també obeeix a una baralla per els llocs en les llistes. La «nova política» ha seguit ben ràpid els passos de la «vella». En última instància, la podridura del Règim, que s'ha infiltrat en les files de l'esquerra" que actua dins de les institucions del Règim, i que no vol acabar amb ell, sinó gestionar-ho "tan bé com sigui possible" i tal vegada aplicar-li algunes mínimes reformes.

És més, en bona part aquests debats i baralles formen part de l'«escenari» polític i contribueixen a eludir el debat sobre problemes reals. Però de cara als ciutadans, als treballadors, aquesta divisió sense cap rerefons polític apareix com un element de descoratjament i defaitecs. Aquest panorama planteja sens dubte una qüestió, un interrogant que afecta a tots els militants que es reclamen del socialisme, de les llibertats dels pobles: No hi ha en el fons un veritable problema de representació política?, o sigui no és necessari avançar cap a una veritable representació fidel als interessos dels treballadors independent de les institucions de la Monarquia i el gran capital?

No és aquest el debat en el que hem de participar?

Nº 336
28 de marzo
de 2019
Precio 1,5 €
Aprox. 2 €

INFORMACIÓN OBRERA

Tribuna libre de la lucha de clases

REDACCION
C/ Francisco de Quevedo, 17
28014 Madrid
Tel: 91 522 23 56
www.informacionobrera.org

Ante las elecciones, las reivindicaciones más elementales siguen sin respuesta

Madrid. El día jueves. Más de 500 personas se reunieron en la Plaza de San Martín para la celebración de la Redacción Nacional del día de los presos.

LIBERTAD PRESOS
16 de marzo, Madrid por la libertad de los presos
página 7

14 de abril: La defensa de la democracia es la lucha por la República

PENSIONES
Sigue el combate por la defensa de las pensiones
página 9

ARGLIA
Un pueblo se levanta contra el régimen
página 11

BREXIT
La descomposición de las instituciones británicas
página 12

EDITORIAL

Las elecciones y el combate por la República

Miembros de Indignidad y Justicia en un momento de la manifestación del día de los presos en Madrid. Los participantes en la manifestación se reunieron en la Plaza de San Martín para la celebración de la Redacción Nacional del día de los presos.

Nou número d'INFORMACIÓN OBRERA:
Pots llegir la seva editorial a <http://www.informacionobrera.org/las-elecciones-y-el-combate-por-la-republica/>

Carta semanal 272
¿Por qué se os ha convocado ya la huelga general?
Sin olvidar, también en la próxima semana de 2019

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la reps cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com
o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta